

Ved de i paragraffen foreslåede afgiftssatser er der foretaget en ændring af de gældende værdigrupper, således at der for de mindre krav svares en fast afgift på 50 kr. og for krav over 3.000 kr. yderligere svares 1 pct. af det overskydende beløb.

En direkte sammenligning mellem satserne i forslaget og de gældende satser lader sig ikke foretage. Det må bl. a. erindres, at afgifterne for bevisførelse vil bortfalde efter forslaget, jfr. de indledende bemærkninger til dette kapitel, og at første domsudskrift for sagsøger bliver afgiftsfri, jfr. § 49, stk. 2, nr. 1.

For krav, der overstiger 3.000 kr., har man foreslået en forhøjelse for den del af kravet, der overstiger 3.000 kr. fra 6 promille til 1 pct., men det må her erindres, at optagelsesafgiften afskaffes. Det bliver derfor kun i de sager, hvor der efter de nugældende regler alene erlægges berammelsesafgift, forhøjelsen kommer til at virke. I de sager, hvor der efter de nugældende regler også skal erlægges optagelsesafgift, bliver der tale om en mindre nedsættelse. I disse sager har den ved forhøjelsesloven gennemførte fordobling af tillægget for den del af genstandens værdi, der overstiger 4.000 kr., fra 3 promille til 6 promille — i sager med optagelsesafgift reelt til 12 promille — medført en så kraftig forøgelse af afgiftstilsvaret for de større krav, at den foreslåede relativt beskedne nedsættelse af afgiften for disse krav synes rimelig. Forslaget er desuden af systematisk betydning ved fastsættelse af afgifterne for foged- og auktionsforretninger henholdsvis efter § 16, stk. 1, og § 22, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til den fælles afrundingsregel i forslagets § 59.

Til § 2.

Bestemmelsen svarer til retsafgiftslovens § 6, stk. 4. Udvalgets udkast havde ingen særlige bestemmelser om boligsager, men det er fundet rimeligt at værdien for visse boligsager fastsættes til et års leje.

I øvrigt er ændringerne alene af redaktionel karakter.

Ligesom efter gældende ret vil en senere udvidelse af påstanden medføre omberegning af afgiften på grundlag af den udvidede påstand. Ved formuleringen er det tydeliggjort, at afgiften skal beregnes som en differenceafgift.

En eventuel nedsættelse af påstanden vil ligesom efter gældende ret ikke bevirke nogen nedsættelse af afgiften. Dette er en konsekvens af, at retsplejelovens regler om værdiberegning i relation til retens kompetence, jfr. lovens §§ 226-228, også anvendes ved afgiftsberegningen. En sådan regel har-

monerer i øvrigt med, at afgiften ikke tilbagebetales, selv om sagen hæves.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer med redaktionelle ændringer til reglen i retsafgiftslovens § 4, 1. pkt.

Til § 3.

I denne paragraf foreslås en fast afgift på 50 kr., i sager om:

1. Servitutter og partielle brugsrettigheder, for hvilke der ikke svares vederlag.
2. Mortifikation af værdipapirer eller af servitutter, brugsrettigheder og grundbyrder eller om erhvervelse af ejendomsdom.
3. Dødsformodning,

uanset om sagen angår penge eller penges værd.

I udvalgets udkast var ægteskabssager medtaget under denne bestemmelse, men det er fundet rimeligt, at ægteskabssager helt fritages for retsafgift, se bemærkningerne til § 12, nr. 3.

Disse sager er alle henlagt til underret, jfr. retsplejelovens § 225, nr. 3, 5, 6 og 7 samt § 9 i lov nr. 397 af 12. juli 1946 om borteblevne. Spørgsmålet om værdiansættelse har således kun betydning for afgiftsberegningen, og ikke for spørgsmålet om underrettens kompetence i forhold til landsretten.

Nr. 1. Efter gældende ret beregnes afgiften i disse sager som værdiafgift, hvilket kan volde betydelig vanskelighed, når der ikke ydes vederlag for rettligheden. Selv om partielle brugsrettigheder, for hvilke der ikke ydes vederlag, formentlig i moderne juridisk sprogbrug falder ind under begrebet servitutter, har man fundet det rigtigst at medtage sådanne rettigheder her, fordi udtrykket stadig anvendes sideordnet med servitutter i retsplejelovens § 225, nr. 3.

Nr. 2. erstatter retsafgiftslovens § 14, hvorefter afgiften som hovedregel beregnes som en værdiafgift efter de almindelige regler, dog at der i sager om mortifikation af dokumenter højst skal svares fast afgift efter lovens § 7, og at der, når dokumentet ikke længere er bærer af nogen fordring, ikke skal erlægges højere afgift end den, der efter dokumentets pålydende ville være at erlægge efter lovens § 6. Disse regler synes unødigt komplicerede. Det drejer sig i reglen om sager af enkel karakter, og i sager vedrørende mortifikation af servitutter kan det — ligesom i andre servitutsager — være vanskeligt at fastslå værdien.

Det er i praksis antaget, at der ikke skal svares retsafgift i sager, der i henhold til tinglysningslovens § 52 a rejses til afgørelse af, om der før 1. april 1927 uden tinglysning gyldigt er stiftet en ret over fast ejendom. Da disse sager nu er ret sjældent fore-